

voor *De Levende Natuur* te laten maken. Bovendien was de Heer G. H. Lantman kunstdrijver hier ter stede zoo vriendelijk mij een photo van de Hagedis in schrikhouding ten gebruike te geven, zooals die door hem *uit een vlakke bronsplaat* werd gedreven; wèl een bewonderenswaardig staaltje van drijfkunst dus! Zoo sluit ik dan mijn opstel met de hoop dat onze Chlamydosaurus nog een lang leven in „Artis“ beschoren zij en ons nog meerdere gelegenheid tot waarnemingen zal geven.

Januari 1913.

A. F. J. PORTIELJE.

DE ZWARTE LIJSTER.

ATERDAG voor Paschen was ik in mijn tuin aan het werken. Gewoonlijk houden eenige musschen me gezelschap, daar er voor die brutale gasten altijd wat te vinden is, omdat ik duiven houd. Andere vogels komen er niet veel, wat ook niemand zal verwonderen, als ik meedeel, dat mijn tuin in Amsterdam, te midden van huizen met drie verdiepingen is gelegen, dus een echt stadstuintje is. Doch op den dag, waarvan ik zooeven sprak, kwam een zwarte lijster af- en aanvliegen. Ze scheen iets te zoeken en tot mijn verbazing vloog ze zelfs in mijn priëel. Nieuwsgierig geworden wat ze daar uitvoerde, keek ik tersluiks toe en zag, dat ze blaadjes in een hoek van het priëel, dat van latten gemaakt en met klimop begroeid is neerlegde. Ik begreep, dat ze een nest ging bouwen. Bij mijn kennissen informeerde ik, of zoo iets meer voorkwam. Een groote zeldzaamheid scheen het niet te zijn, want de meesten wisten te vertellen, dat de lijster dikwijls meer dan één nest bouwt en dan enkele gebruikt als zoogenaamde speelnesten. Een speelnest moest het mijne ook zijn. Gedurende de Paaschdagen verscheen de lijster evenwel weer en werkte met ijver voort. Eerst droeg ze kleine takjes aan, toen natte klei en ten slotte dunne vezeltjes en mos. Woensdagmorgen lag het eerste ei in het nest. Het zou dus niet als speelnest, doch wel degelijk als broednest gebruikt worden. Elken dag kwam er een eitje bij, tot er vier waren. Om het dier tegen katten te beveiligen, spande ik een oud vischnet rondom het priëel. Eerst vermeed ik het priëel zooveel mogelijk, doch langzamerhand scheen de lijster zoo aan me gewend te raken, dat ze rustig op het nest bleef zitten, al kwam ik vlak bij het nest in het priëel. Dit bracht mij op de idee om de nieuwe bewoner van mijn priëel te photographieren. Ik plaatste mijn toestel op een af-

stand van 1 M. 50 van het nest en de lijster was zoo mak, dat ik met een schaar een paar twijgen, die voor het nest hingen, kon afknippen, hetgeen op de photo te zien is, zonder dat de lijster wegvloog. De photo slaagde dan ook uitstekend.

Den volgenden dag merkte ik aan de bewegingen van de lijster, dat er jongen waren en het mannetje, dat zich anders alleen in de verte liet hooren, kwam nu met wormpjes in den bek aanvliegen. Toen de jonge vogels 3 dagen oud waren, maakte ik van de afwezigheid van de oude gebruik om in het nest te kijken, waarin 3 jongen lagen. Ik moest me haasten om ze te zien, want terwijl ik met mijn hoofd vlak bij het nest stond, vloog de oude langs me heen en beschermde haar kleinen, door er op te gaan zitten. Het mannetje scheen me als dierenvriend te kennen, want was ik bij het nest, dan bleef hij waar hij was; maar, o wee, als er een kat in den tuin kwam. Dan ging hij te keer, dat ik het in de huiskamer, die niet aan den tuin gelegen is, hoorde.

Toen de jongen zoo groot waren geworden, dat ze met den kop boven het nest uitstaken, is het me gelukt een tweede photo te maken op 7 dM. afstand. De dieren hadden niet de minste vrees. Ik was net op tijd geweest, want den volgenden ochtend was het nest leeg. Eenige dagen hebben de jongen in de dichtbijzijnde tuinen rondgefladderd en nu vertoont zich nog af en toe een in mijn tuin. Twee dagen later had de lijster weer een ei en nu zit ze weer te broeden.

P.S. Omdat het nog al eenigen tijd duurde, voordat het artikel verscheen, kan ik hierbij nog meedeelen, dat het tweede broed reeds uitgevlogen is. Er waren vier jongen, welke nog geregeld in den tuin komen. Met de duiven en musschen nu eten ze van de stukjes brood, die ik in den tuin strooi. De oude lijster zit nu al weer een week te broeden en ik gebruik het priel weer, zonder dat de vogel zich er aan stoort.

Amsterdam.

P. L.

De woeste Sperwer. — Ik zat hedenochtend, 17 Januari, in mijne kamer te werken en telkens als ik opkeek werd ik verheugd door den aanblik van tallooze vinken, meezen, roodborstjes en musschen, die, in gezelschap van eenige vlaamsche gaaien, merels en kraaien, vroolijk fladderden en zich te goed deden aan 't uitgestrooide voer — dit alles vlak bij mijn raam. Plotseling groote beweging, gepiep, de vogels stuiven uiteen, en ik zie, hoe een kleine roofvogel onder hen neerstuift en ze uiteen jaagt, om weer driftig op te vliegen en een mees te achterjagen. Doch door zijn dolle drift verblind, vliegt de roofvogel in volle vaart tegen mijn raam — met zulk een vaart dat hij voor dood neerploft. Ik snelde naar buiten, riep mijn zoon, die den zieltogenden roover opnam, waarop deze al dadelijk ietwat bijkwam. Hij werd buiten den wind op een droog plekje van een vensterbank gelegd, en ik had gelegenheid den doelmatigen prachtbouw van klauw en bek te bewonderen. Na enkele oogenblikken richtte hij zich op — en zat in de vensterbank met ware haviksoogen rond te turen — doch liet zijn vlerk sleepen. Nog enkele tellen en hij fladderde naar den grond en bewoog zich half kruipend en springend voort. Nauwelijks werden de opnieuw pikkende musschen hem gewaar, of ze vlogen weer met alle teekenen van ontsteltenis uiteen, zóó zelfs dat één zijn dood vond tegen 't zelfde raam waar de kleine roofvogel zich zoo had bezeerd. Wij vingen dien nu definitief, deden hem in een kooi, gaven hem te eten, zullen zijn gebroken vlerk verzorgen — maar zijn vrijheid krijgt hij niet weerom, daarvoor richt hij te veel onheil aan. Herstelt hij niet, dan krijgt hij den genadeslag en zal opgezet als teekenmodel op een avond klasse dienst doen.

C. QUARLES v. UFFORD,

Blauwcappel.